Nora и смърчът със сърце

Баба Inga

Тази книга принадлежи на

_____

Добре дошли в тази примерна книга! Тя е направена точно както ще бъде и вашата – от снимките и изборите, показани до нея, и показва как може да изглежда една история от Saga за вас. Разгърнете, прочетете и си представете детето си като героя на собствената си приказка.

Миришеше на мокри листа и студено утро, когато Nora закопча малката си раничка. В нея имаше блокче за рисуване, три цветни молива и една ябълка с вдлъбнатина, приличаща на малка уста. Баба Inga държеше плетена кошница. „Днес ще търсим пачи крак за моя гъбен пай“, каза тя. „Ако гората е в настроение.“

Nora присви очи към дърветата край пътя. „Та нали си имаш тайно място за гъби.“ Баба Inga се усмихна, та бузите ѝ се закръглиха. „Ходя там, откакто бях малка.“ Nora дръпна ципа чак до брадичката си. „Тогава ще правим по едно нещо наведнъж“, каза тя. „Първо ще намерим гората.“

Гората започваше зад един стар камък край пътя. Точно там трябваше да влиза тясната пътечка, каза баба Inga. Но насред нея растяха млади брезички, а папратите бяха разстлали зелените си пера по земята.

Баба Inga направи няколко крачки наляво, после няколко надясно. Погледна един мъхест пън и набръчка нос. „Не. Когато бях на шест, този не изглеждаше така.“ Nora погледна кошницата. Беше празна, празна, празна. „Може би пътечката се е преместила?“ попита тя. Баба Inga се засмя малко, но не много. „Пътечките рядко се местят. Могат да изчезнат.“ Nora погледна между дърветата. Там мъхът лежеше като зелена възглавница.

Nora не искаше да се прибира с празна кошница и чакаща форма за пай. Тя посочи мъха между боровете. „Каза, че първо се минава през мъха. Помня го.“

„Сигурно съм го казала“, отвърна баба Inga. Nora стъпи с ботуша си на едно открито местенце, после и с другия. Заобикаляше малките фиданки, които тъкмо бяха подали главички от земята. „По едно нещо наведнъж“, каза тя. „Първо мъхът.“ Баба Inga вървеше точно зад нея, достатъчно близо, за да помогне, ако някой камък се окажеше хлъзгав. „Ти ще бъдеш следотърсачката на пътечки“, каза тя. Nora вирна брадичка. Звучеше като работа с много важни джобове.

След мъха до корена на един бор се издигаше мравуняк, кафяв и кръгъл като бодлива възглавница. Мравките тичаха нагоре-надолу, нагоре-надолу, с иглички и съвсем мънички неща в устите си. Nora се наведе напред, но държеше ръцете си зад гърба.

„Покрай мравуняка“, каза тя. „Това беше следващото нещо!“ Баба Inga кимна. „Ти си слушала моята история по-добре, отколкото аз самата.“ Nora пое по криволичещ път около мравуняка. „Те и без това си имат достатъчно работа.“ От другата страна се чу тихо клокочене, сякаш някой шепнеше в лейка. Nora спря толкова рязко, че кошницата на баба Inga се люшна. „Чуваш ли?“

Потокът блестеше между камъни, потъмнели от водата. В едно спокойно вирче жълти листа се въртяха в кръг, в кръг, в кръг. Баба Inga посочи стар клон над водата. „Това преди беше моят мост.“

Nora погледна хлъзгавия клон, после баба Inga. „Не ни трябва мост. Ние ще вървим покрай потока, не ще го пресичаме.“ Тя тръгна по брега и прекрачи един корен. Баба Inga я последва толкова близо, че ботушите им почти се докосваха. „По едно нещо наведнъж“, каза Nora. „Сега потокът.“ Но когато водата зави зад един храсталак, пред тях се изправи скалата. Отблизо изглеждаше много по-голяма.

„Нагоре към скалата с гледката“, каза Nora. Баба Inga ѝ беше разказвала за нея веднъж, докато рисуваше малки гъбки върху салфетката на Nora на кухненската маса. Nora намери широка, суха скала. Стъпи здраво с ботуша си, хвана се за един груб корен и започна да се катери.

„Бавно“, каза баба Inga точно зад нея. Nora искаше да побърза, но си пое дъх и преместваше по една ръка наведнъж. Най-горе изтупа боровите иглички от коляното си. „По едно нещо наведнъж“, промърмори тя. Там нямаше пачи крак. Само камък, пирен и огромно небе. Кошницата все още висеше празна до баба Inga.

От скалата Nora видя как потокът проблясва като криволичеща лента между дърветата. Брезите бяха жълти, а смърчовете – почти черни. Някъде там долу беше мястото на баба Inga, макар че се криеше много добре.

„Кой смърч беше?“ попита Nora. Баба Inga сложи ръка над очите си и се огледа. „Един голям смърч. Но в една гора има доста смърчове.“ Nora клекна и нарисува в песъчинките: мравуняк, поток, скала. Направи смърч с много бързи чертички, но пръстът ѝ спря по средата на ствола. „Чакай“, каза тя. „Разказа ми още нещо за онзи смърч.“

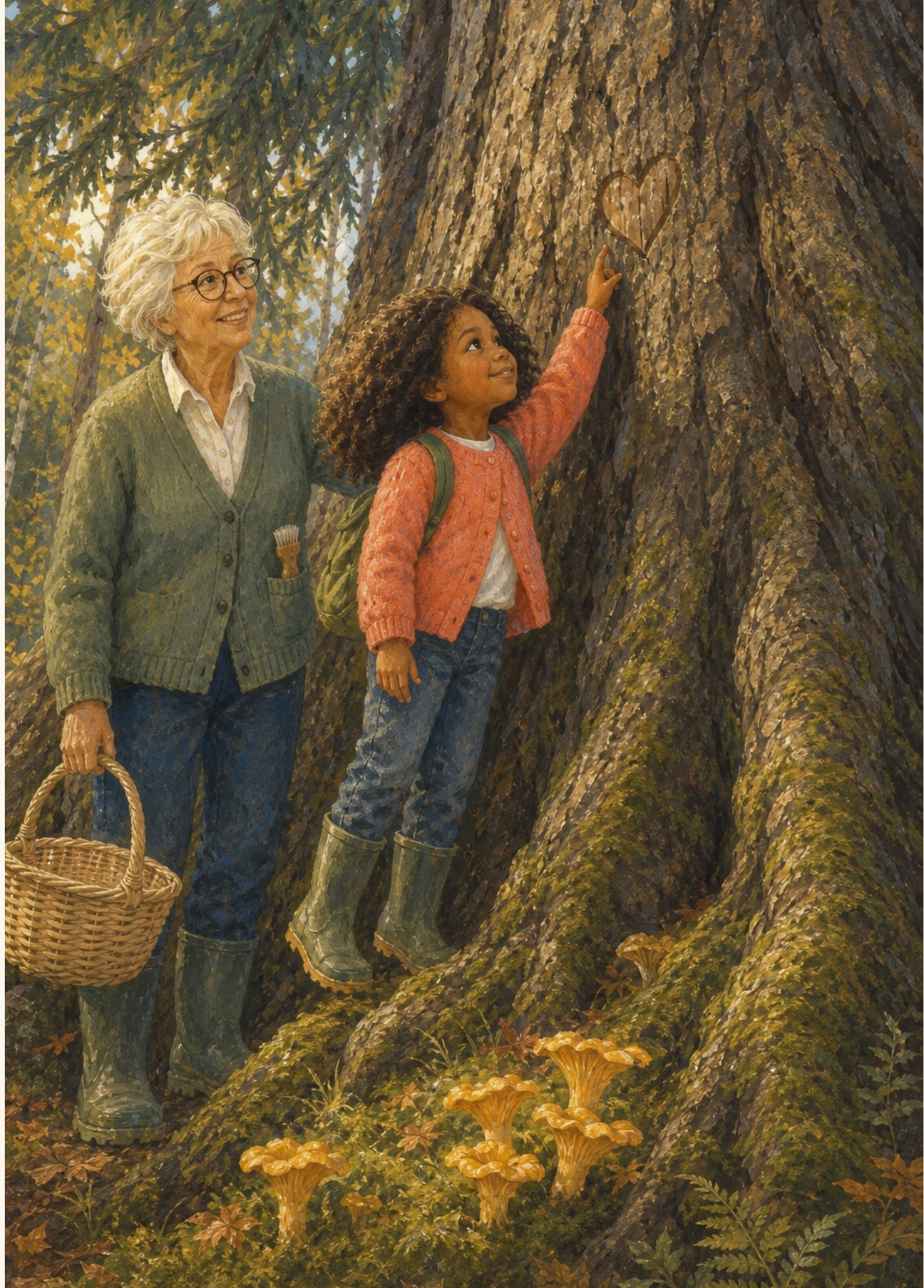

Баба Inga погледна рисунката на Nora в песъчинките. „Разказах ти за…“ Тя присви очи. Nora нарисува сърце по средата на ствола на смърча.

„Сърцето!“ каза тя. „В големия смърч има издълбано сърце.“ Баба Inga сложи ръка на челото си. „Точно така. Големият ми брат го издълба, когато беше малък, и на мен ми се струваше много красиво.“ Nora посочи един смърч, извисяващ се с широка, тъмна корона. „Онзи е най-голям.“ Баба Inga присви очи към дърветата долу. „Може да е той.“ Nora се изправи и изтупа ръце. „Тогава ще проверим. По едно нещо наведнъж.“

Под скалата гората стана по-тъмна и по-тиха. Nora вървеше първа, но изчакваше баба Inga при корените и камъните. Големият смърч стоеше там с корени, дебели като пръсти, по земята.

Nora обиколи веднъж ствола. Отначало видя само напукана кора и буца стара смола. После забеляза две извити черти и малък връх. „Сърцето!“ извика тя. Баба Inga дойде близо и задържа върха на пръста си до знака, без да докосва кората. „Ето го.“ Nora погледна между корените. Нещо жълто светеше в мъха, като малки слънчеви шапчици под смърча.

Около корените на смърча растяха пачи крак на малки жълти групички. Nora намери една, после три, после толкова много, че се наложи да брои отново. Баба Inga извади малката си четчица за гъби. „Вземаме само онези, които и двете познаваме“, каза тя, а Nora показваше всяка гъба, преди да може да влезе в кошницата.

„Съвсем мъничките ще си останат“, каза Nora и посочи няколко, които едва бяха разгънали шапчиците си. Тя избираше големи, хубави пачи крак, а баба Inga изчеткваше игличките и пръстта. По едно нещо наведнъж: гледай, питай, бери, четкай. Скоро в кошницата лежеше малка златиста купчинка. „Ще стигнат ли за пая?“ попита Nora.

Баба Inga се наведе над кошницата и се усмихна. „За един много вкусен пай.“ На път за дома мравунякът си беше все така до бора, а мравките още бързаха. Мъхът пружинираше под ботушите им. Потокът клокочеше, а листата се въртяха в кръг, в кръг, в кръг.

Nora преброи уликите на пръсти. „Мъхът. Мравунякът. Потокът. Скалата. Смърчът със сърцето.“ Баба Inga я погледна отстрани. „А какво ще правим догодина, когато папратите пак се опитат да скрият пътя?“ Nora стисна устни, сякаш въпросът беше много труден. После потупа раничката, в която беше блокчето за рисуване. „Ще нарисуваме, разбира се.“ Вкъщи ги чакаха брашно, яйца и формата за пай.

Вкъщи баба Inga сложи на масата брашно, масло, яйца, сирене и кръгла форма за пай. Nora си мие ръцете толкова дълго, че водата стана студена. После притисна тестото във формата с двата си палеца. От едната страна ръбът стана тънък, а от другата – ужасно дебел.

„Прилича на скала“, каза Nora. „На много гладна скала“, каза баба Inga. Заедно изравниха ръба. Nora поръси пачия крак върху дъното, докато баба Inga разбиваше яйчената смес. „По едно нещо наведнъж“, каза Nora. „Първо тестото. После гъбите. После сиренето.“ Когато паят влезе във фурната, кухненският прозорец отново се запоти.

Докато паят изстиваше, Nora отвори блокчето си за рисуване. Мъхът стана голяма зелена възглавница. Мравунякът се превърна в точкасто хълмче. Потокът получи син завой, скалата – сив връх, а смърчът стана толкова голям, че почти излизаше извън листа.

„Не забравяй сърцето“, каза баба Inga. Nora нарисува червено сърце на ствола и малка жълта точица при корените. После прокара последната синя линия за потока. Кухнята ухаеше на масло, сирене и есенна гора. Баба Inga сложи две чинии на масата. Nora постави червения молив напряко върху картата. „Догодина“, каза тя, „ще правим по едно нещо наведнъж.“

Nora и смърчът със сърце

Nora и баба Inga отиват в есенната гора да берат пачи крак за гъбения пай на баба. Когато тайната пътечка е обрасла, Nora ги повежда – по едно нещо наведнъж – към смърч със сърце в кората.

bg-bg.sagatilldig.se

